

La memòria del Rocacorba

Aquell divendres estava molt nerviós. Tenia una reunió amb una companyia de fabricants d'ampolles de plàstic i podia ser la inversió més gran de la meva empresa. Per sort s'apropava el cap de setmana. El problema era que havia d'anar a la seu dels fabricants i a fora de l'oficina hi havia un grup de manifestants ecologistes, que no volien que la nostra empresa fes la gran inversió. No m'ho podia creure: si la natura és una merda!

Soc el Sr. Rosell, Martí Rosell, director d'una empresa petrolera que inverteix en el comerç del plàstic. La reunió era a les onze, i feia cinc minuts tard. Vaig trigar uns dos minuts a creuar tota la gentada que s'estaven manifestant i vaig arribar a la reunió. Allò més que una reunió era una piscina de fulls i de documents! La gent poc organitzada m'atabala i fa que no em pugui concentrar. Vaig sortir de la reunió molt moix perquè als fabricants no els agradava l'oferta. Com podia ser que no acceptessin el tracte? Què havia fet malament? Ara la meva empresa passaria per un mal moment.

Vaig agafar el cotxe i vaig anar a casa de la meva mare, que vivia en una caseta als afores de Sant Daniel. Vaig aparcar i vaig picar la porta. Em va obrir la meva germana. Aquell dia la meva mare, que estava molt activa, i jo vam sortir a fer un tomb fins a l'entrada de la Font del Ferro. Aquell lloc és ple de caques i s'ha d'anar en compte. Ho dic pel que va passar...

La meva mare va relliscar perquè va trepitjar una tifarada que no us podeu imaginar que grossa que era! Va caure d'esquenes, es va donar un cop al cap i es va quedar estesa a terra. En aquell moment em vaig espantar i ja tenia un altre motiu pel qual detestar la natura. Em vaig posar al seu costat i li vaig dir:

- Mare, estàs bé?

La resposta va ser instantània:

- Piu, piu, piu...

En aquell moment, es va aixecar i es va posar a fer saltirons.

I jo li vaig dir:

- Mare! Es pot saber què fas?

I ella em va contestar:

- Piu, piu, soc un pardalet lliure.

Aquell no era moment per fer broma, i això és el que li vaig dir. Vam tornar fins a casa i em vaig quedar a sopar. Ella va fer una sopa amb caldo i jo unes croquetes que ens vam acabar partint. Vaig anar a dormir i es va acabar el dia.

L'endemà al matí era dissabte i tenia el dia sencer per estar amb la mare, així que vaig anar al pis de dalt per despertar-la, però no hi era! Vaig baixar al menjador i la vaig veure enfilada sobre la taula, mentre cridava:

- Nyec, nyec, nyec...

I deia:

*“quan les oques van al camp
la primera, la primera,
quan les oques van al camp
la primera va al davant”.*

Allò no podia ser. La meva mare estava com un llum i no parava de dir que era un ànec o una oca, i el dia anterior deia que era un pardal. Allò no tenia ni cap ni peus, així que la vaig fer entrar al cotxe i vam anar al metge. Allà li van fer una radiografia al cervell, em van dir que tot estava en ordre i que la meva mare estava bé. Vaig buscar una mica d'informació a la *Vikipedia* i vaig saber que era una mena de xoc cerebral que feia que la gent no recordés que eren humans i es pensaven que eren animals. Tot plegat em va semblar una tonteria i no vaig entendre res.

Es veu que la solució era anant a la tenda d'un xaman, i aquest xaman era a l'Índia! Sí, sí, era a l'Índia! I jo no podia suportar ni viatjar ni la natura, i l'Índia era com una selva! Però si la meva mare només es curaria a l'Índia, jo a l'Índia aniria! Així que vaig buscar el primer vol que vaig trobar i en breus ja teníem els bitllets. Al cap d'una setmana seríem a l'Índia.

El vol va ser un desastre. La meva mare es va posar a fer uns roncs que es devien sentir des de la cabina del pilot. Es va despertar a mig vol i es va notar que després la gent dels altres seients estava més descansada, gràcies a no sentir-la roncar.

Vam aterrar cap a les dotze del migdia. Quan vam sortir feia una calor insuportable, per no parlar de la pudor de tifa de vaca que feia, que de veritat que allò tombava d'esquenes! La mare es va posar a saludar una vaca i anava dient:

- Muuu, Muuu...

És cert que la primera impressió no va ser gaire bona, però de seguida ens... Perdó, rectifico. Jo em vaig posar les piles, vam veure un bar al fons de l'aeroport i amb el meu anglès una mica primitiu vaig dir a l'assistent de la barra:

- Nosaltres poder seure?

El noi va assentir i ens va mostrar una taula per a dues persones que hi havia al final del local i ens hi vam asseure. Vaig demanar un cafè i la mare un suc de taronja.

Aleshores vaig entrar en acció. El tal xaman vivia en una tenda als afores de Nova Delhi, així que vaig anar a buscar un mapa, vam sortir de l'aeroport i vam anar a fer un vol. Vaig aturar-me al mig d'un carrer per orientar-me. Quan em vaig girar per agafar la mà a la mare, no la vaig veure, ja que estava a dins d'una botiga flairant i remenant un munt de teles, mentre un senyor li anava dient alguna cosa en indi. Vaig córrer i li vaig estirar el braç per sortir de la botiga. La mare es va posar a dir:

- Uuuuuuuuuuu...

I feia el mico, només faltava que es posés a robar fruites als mercaders, i evidentment es va posar la mà a la butxaca i en va treure un mango, un mango!

De sobte, va passar un carruatge i d'allà va saltar una mona. Aquest cop, una mona de veritat, i li va prendre el mango a la mare. Ella va dir:

- Què fas, tros de mamarratxo amb cara de cogombre?

De vegades ni jo l'entenc, de les coses estranyes que arriba a dir.

En fi, vam arrencar el pas i vam arribar a una parada de taxi que ens va portar fins als afores de Nova Delhi. Allà vam enfilar un caminet que duia fins al cim d'un petit turó i a mig camí vam trobar un cartell que deia "Samid d'Ohara", que es veu que era el nom del tal xaman. Vam seguir i vam arribar a una petita clariana.

Efectivament, allà hi havia una tenda. La mare va seure al terra i va distreure's amb una marieta. Jo crec que ni era conscient que érem a l'Índia. Vaig apropar-me a la tenda, i just davant hi havia una placa que deia: "Samid d'Ohara, 1834 - 1912, descansi en pau". En aquell moment em vaig quedar de pedra. El xaman era mort! No podia ser! Com podia haver-me passat per alt? Vaig revisar a la *Vikipedia*, i sí: el xaman era mort. I jo i la meva mare érem allà, a l'Índia, i ella, pobre, que havia perdut la xaveta i ara érem allà els dos en una clariana al bell mig d'una esplanada en un turó de l'Índia. I tot això no havia servit per res, i tot per un simple error en el moment de cercar informació.

Vaig animar la mare i vam marxar. El vol va ser tranquil i l'únic que vaig fer va ser dormir. Vam arribar i vam anar cap a casa la mare.

L'endemà al matí em vaig llevar una mica ensopit i vaig anar a despertar la mare. Aquest cop, però, ella dormia, i es va despertar d'un crit, fent:

- Quiquiriquic!

Em vaig dur un espant de mala mort, però, en fi, vam esmorzar i me'n vaig anar a vestir. Mentrestant, vaig pensar què podia fer perquè ni la mare ni jo ens avorríssim com una ostra, i se'm va acudir anar a caminar. A ella li encantava, i com que no s'adonava de gaire res, tampoc es cansaria.

Vaig triar el cim del Rocacorba i vam enfilar a caminar. Era un lloc que la mare m'hi portava molt sovint i m'agrada bastant. Vam anar fent "xino-xano" fins que ens vam aturar un segon per beure aigua i recuperar forces. Tot seguit vam reprendre el camí, però fins que no arribéssim a dalt passaria una bona estona. Ens vam creuar una sèrie d'excursionistes i un parell de ciclistes fins que vam arribar.

A dalt no hi havia ningú. Com diria la mare: "ni un cristu", però no ho va dir perquè ella anava fent saltirons. Però de cop i volta es va aturar. Va alçar la mirada i es va posar de peus. Va aixecar els braços i la brisa suau que ens acompanyava li va fer voleiar els cabells. En aquell precís moment va fer mitja volta, em va mirar i va dir:

- Martí, vine.

En aquell moment, vaig arrencar a córrer i li vaig fer l'abraçada més forta que us pugueu imaginar, que va durar uns quants segons. La vaig deixar anar i li vaig agafar les mans. Ella va preguntar:

- Com és que som aquí?

I li vaig respondre:

- És una llarga batalleta.

I en aquell moment va seure a terra i va dir:

- Aquí m'hi portava cada dia el meu avi. Era un home valent i molt bona persona. Abans el cel era roig i d'una vermellor potent. Ens assèiem a contemplar-lo i sempre deia: **cel rogent, pluja o vent**. Però mai acabava de ploure i sempre ens hi estàvem una bona estona.

Allò que acabava de dir la meva mare era un record. Un record seu. Per tant, això volia dir que havia recuperat la memòria i el sentit de ser persona i a la mare ja no li passava allò de creure's que era un animal. Vam continuar conversant i es va acabar el dia. Va ser la vetllada més bonica de tot el món.

El Rocacorba havia transformat totalment la meua vida. Vaig pensar que després d'aquella experiència ja no era la mateixa persona. El Rocacorba va tenir el poder de transformar aquell home que detestava la natura, i ara jo era molt millor.

Sr. Rosell